

Ur: *Nick & Norahs oändliga låtlista* (2009)
Författare: Rachel Cohn & David Levithan
Översättare: Hanna Larsson
Mer info på: www.xpublishing.se

1: Nick

Dagen börjar vid midnatt. Jag bryr mig inte om något annat än basen jag håller i och ljudet i mina öron. Dev skriker, Thom öser och jag är urverket, jag är den som tar det här vi kallar musik och placerar det i det här vi kallar tid. Jag är takten, jag är pulsen, jag styr och övervakar allt som sker. Vi har ingen trummis. Dev har slängt av sig skjortan och Thom får till en rundgång och jag driver på dem, jag är motorn. Jag tar in musiken och samtidigt stänger jag den ute, för jag spelar inte med tanken utan med känslan. Alla tittar på oss. Jag föreställer mig i alla fall att alla tittar på oss där bortom strålkastarljuset. Rummet är rätt litet och vi låter rätt mycket och jag är den straighta basisten i ett queercoreband som laddar lokalen med spänning då Dev skrik-sjunger *Fuck the Man / Fuck the Man / I really want to / Fuck the Man*. Jag saktar in och jag släpper efter och med fingrarna pressade mot basens hals spränger jag allt luftmotstånd. Svett, vrede och hunger strömmar ur mig. Det här är befrielse, eller om det bara är en bön om befrielse. Dev vrålar nu och Thom exploderar och utan att röra mig ur fläcken når jag helt nya nivåer.

Jag kisar genom strålkastarljuset och ser publiken vibrera, ser folk hoppa och skaka, ser blickarna följa Dev som trycker in mikrofonen i munnen och vrålar fram orden. Jag slungar mina riff mot massan, dränker allt i ljudvågor, tiden låter så mycket nu att alla måste höra den. Jag är starkare än orden och större än rummet och – sen ser jag henne i publiken och rasar samman.

Jag sa ju för fan åt henne att inte komma. Det var min enda vädjan när hon började slita mitt liv i stycken. *Snälla, kom inte på våra spelningar. Jag vill inte ha dig där.* Hon lovade faktiskt att inte göra det, och jag tror att hon menade det just då, men tydligen inte nu, för här är hon, och mina fingrar fumlar och ljudet slirar och jag går från upprymdhet till uppgivenhet – allt inom loppet av några sekunder. Lika lång tid som det tar för mig att urskilja konturerna av hennes läppar. Och sen ser jag – helvete också – att hon inte är ensam, att hon är här tillsammans med nån kille. Hon skulle förstås påstå att hon är här för att titta på mig, fastän avsikten är att jag ska titta på henne. *Det är slut*, sa hon, men det var ju jävligt lätt för henne att säga. Jag stapplar mig fram bland tonerna och Dev har börjat på nästa vers och Thom spelar lite fortare än han borde, så jag försöker komma ifatt samtidigt som hon lutar sig fram mot den där killen och nickar i takt med musiken, som om jag spelade bara för henne. Egentligen skulle jag vilja sluta helt och hållet och låta henne känna på tystnaden, på samma sätt som hon lät mig känna på smärtan.

Jag försöker hänga med Dev och Thom. I kväll heter vi

The Fuck Offs, men namnet är nytt och vi kommer förmodligen inte hinna köra mer än tre spelningar innan Dev hittar på något annat. Vi har redan varit Porn Yesterday, The Black Handkerchiefs, The Vengeful Hairdressers och None Of Your Business. Jag bryr mig inte ett dugg om vad vi heter, så länge det är bra. ("Hallå", var jag tvungen att säga till honom, "vem tror du går och lyssnar på ett band som heter *Dickache*?") Dev försöker frälsa de redan frälsta, märka de redan märkta, och han vill gärna få till det med alla struliga småligister som ramlar in på våra spelningar utan att ha en aning om att de innan kvällen är slut kommer att vilja strula med killen som väser *How big is your cocker spaniel?* i micken. Dev kommer från en stad i New Jersey som heter Lodi. Det tycker jag passar väldigt bra eftersom han är raka motsatsen till en idol. Thom är från South Orange och har bara stavat sitt namn med h i tre månader. Själv kommer jag från Hoboken, som ligger så nära stan man kan komma utan att faktiskt vara i stan. En sån här kväll, när vi får chansen att spela för fler än våra närmaste vänner, är jag beredd att simma över Hudson-floden för att ta mig till den här lilla källarklubben. I alla fall tills Tris dyker upp och livet rinner ur mig, ut över scenen.

Take the Power / Fuck the Man / Take the Power / and Fuck the Man. Dev tar låten dit den aldrig har varit tidigare: till en fjärde minut. Jag går på tomgång och väntar bara på att han ska bli färdig. Speciellt som Thom ser ut att vilja ge sig på ett sådant solonummer som Thom inte borde ge sig på. Jag rör på fötterna och vänder ryggen mot henne, försöker låtsas som om hon inte är där, men det är ju det största jävla skämtet jag

aldrig kommer skratta åt. Jag försöker fånga Devs uppmärksamhet, men han är alltför upptagen med att torka svetten från sitt bröst för att lägga märke till mig. Till sist har han i alla fall samlat tillräckligt med energi för en sista urladdning, han vevar med ena armen och vrålar rakt ut, och jag leder oss in i det avslutande crescendo. Publiken svarar med en egen ljudexplosion och jag försöker urskilja hennes röst, försöker fånga upp en enda stämma bland alla applåder och tjut. Men hon är borta, lika borta som hon var den natten jag grät och hon inte kom tillbaka för att se hur det var med mig. Det var för tre veckor, två dagar och tjugotre timmar sen. Och hon har redan hittat någon annan.

Nästa band står och väntar bredvid scenen. Klubbens ägare tecknar att vår tid är ute. Och jag är inte så väck att jag inte uppskattar ropen på extranummer, de besvikna protesterna när ljusen tänds bortåt baren. Det är jag som slavar med roddningen den här kvällen, så medan Dev försvinner ut i vimlet för att hitta en villig beundrare och Thom rodnande drar sig tillbaka till sin förstående emo-pojkvän måste jag snabbt nyktra till och plocka undan våra grejer. Ur strålkastarljuset, in i skuggan. En av killarna i nästa band är schyst och hjälper mig att hämta fodralen. Men jag är den enda som förstår instrumenten, som kan stoppa om dem ordentligt och vaggas dem till sömns. När jag är färdig erbjuder jag mig att hjälpa det andra bandet med riggingen, och till min lättnad tackar de ja. Jag brottas hellre med mixerbordet än mot hennes dragningskraft.

Mina ögon söker fortfarande instinktivt efter henne bland

folk. Lungorna kippar efter luft när jag ser hennes ansikte, belyst från exakt rätt vinkel. Min kropp huttrar utan hennes tätt intill. Så avståndet – bristen på kontakt – påminner mig hela tiden om att jag har blivit dumpad. Vi var ihop i sex månader, och varje ny dag med henne gav ytterligare bränsle åt begäret. *Det är slut* kan inte bara suddas ut allt det där. Alla låtar jag skapade i huvudet var till henne, och nu spelas de upp där inne gång på gång. Som ett sunkigt soundtrack. *Jag är bara så trött*, sa hon, och jag sa att jag var trött jag också, och att vi borde träffas mer, bara hon och jag. *Nej, jag är trött på dig*, sa hon, och jag sögs in i det här överkliga-men-verkliga universumet där jag plötsligt var ensam och övergiven, och ensam om att känna mig övergiven. Jag kunde inte längre nå fram till henne.

Jag vänder ryggen åt publiken medan jag stuvar undan våra grejer. Men efter ett tag måste jag vända mig om, eftersom man inte kan stirra på en vägg hur länge som helst utan att känna sig som en idiot. Det andra bandet blir min räddning. De drar upp volymen rejält och snart är vi alla uppslukade av deras vackra kaos. De heter Are You Randy? och deras sångare sjunger faktiskt i stället för att stöna. Jag vågar kasta en snabb blick mot publiken, men nu kan jag inte se henne. Jag kan inte se särskilt många *hon* överhuvudtaget. Bara en massa han som knuffas och stångas överallt samtidigt som sångaren blottar sina hemligheter genom brottstycken av "I Want You to Want Me", "Blue Moon" och "All Apologies".

Jag tror att Tris kommer att gilla det här bandet, och insikten hugger till i mig som en kniv. Vad hon gillar och inte

gillar är ju helt värdelöst för mig att veta nu. Jag undrar vem den där killen är, och jag undrar om de två kände varandra för tre veckor och tre dagar sen. Jag är glad att jag inte riktigt såg hur han såg ut för då skulle jag föreställa mig dem nakna tillsammans. Nu föreställer jag mig bara henne naken, och minnesbilden är så levande att jag måste hindra mig ifrån att famla efter den med händerna. Jag vrider på huvudet, som om jag fått syn på henne på riktigt, och ser Thom och hans pojkvän Scot stå och hångla till musiken i ett eget hörn av universum. Dev är väl kvar i baren och underhåller sina nya fans. Vi har inte åldern inne för att dricka, men ingen bryr sig här. De flesta på det här stället är äldre än vi – går på college eller borde gå på college – och jag känner att jag inte riktigt passar in. Några äldre killar i publiken kollar in mig och ger mig en nick. Jag går ju inte direkt runt med en "Straight"-knapp på tröjan. Ibland nickar jag tillbaka, när jag anar att det är min musik och inte mig de är intresserade av. Jag håller mig hela tiden i rörelse.

I baren står Dev och pratar med en kille i vår ålder. Han känns så där bekant utan att vara bekant. När jag kommer fram blir jag presenterad som "basguden Nick" och han som "Hunter från Hunter". Dev tackar mig för att jag tog hand om instrumenten, och på samtalet som inte följer förstår jag att jag måste ha avbrutit någonting. Hade det varit Thom hade han märkt att jag mår skit. Men för Dev måste man högt och tydligt deklarerera sina känslor för att han ska reagera, och jag är inte på humör för det just nu. Så jag berättar bara var jag har ställt grejerna och låtsas leta efter ett ledigt håll vid disken

för att kunna fånga bartenderens uppmärksamhet. Och eftersom jag låtsas så bra lyckas jag faktiskt hitta en ledig plats. Fortfarande inte en skymt av Tris, och någonstans inom mig börjar jag nästan tvivla på att det verkligen var henne jag såg. Kanske var det bara någon som liknade Tris, vilket skulle förklara varför killen inte liknade någonting.

Are You Randy? slutar spela en efter en tills sångaren kramar ut en sista a cappella-ton. För deras skull önskar jag att jag kunde säga att publiken i det ögonblicket står tysta i beundran, men i själva verket surrar lokalen av röster. Precis som vanligt, visserligen, och surret dränks snart av häftiga applåder. Jag applåderar också och lägger märke till att tjejen bredvid mig sätter fingrarna i munnen för att åstadkomma en gammal hederlig busvissling. Ljudet är öronbedövande och får mig att tänka på knatteligan. Tjejen är klädd i flanellskjorta. Om det beror på att hon vill återinföra den enda av alla trender de senaste femtio åren som fortfarande inte har kommit tillbaka eller om det beror på att skjortan är precis lika bekväm som den ser ut, det vet jag inte. Hennes hy är blek och frisyren skriker privatskola, även om hon har försökt rufsa till den för att dölja det. Nästa band var förband åt Le Tigre på deras senaste turné och jag antar att den här tjejen är här för att lyssna på dem. Om jag var en annan typ av kille kanske jag skulle försöka ta kontakt med henne för att, jag vet inte, få kontakt. Men jag har en känsla av att jag bara blir känslösam om jag försöker prata med någon just nu.

Thom och Scot skulle nog inte ha något emot att sticka härifrån, men jag gissar att Dev ännu inte riktigt vet om han

ska följa med oss eller inte, och det vore jävligt taskigt av mig att fråga honom rakt ut. Så jag är fast här och accepterar det, tittar mig i stället omkring och får se Tris och hennes nya kille närma sig den öklubbiga baren för att beställa en ny omgång av vad det nu är de dricker som i alla fall inte jag dricker. Det är definitivt hon, och jag är definitivt körd, för hela pausruschen kommer precis emot mig och om jag ska försöka fly måste jag knuffa mig fram genom massan och om jag knuffar mig fram genom massan kommer hon att få syn på mig och tänka att jag flyr. Och även om det är just vad jag gör så vill jag inte att hon ska förstå det. Hon är så het och jag fryser och den där killen lägger handen på hennes arm på ett sätt som en bögkompis aldrig ens skulle drömma om att göra, och då förstår ju i alla fall jag hur det ligger till. Jag är den gamla versionen och han är den nya och om jag så brände av årets bas-solo så skulle det inte förändra ett enda dugg.

Hon upptäcker mig. Hon försöker inte ens spela förvånad, för det är klart som fan hon visste att jag skulle vara här. Så hon fyrar bara av sitt leende och viskar något till den nya versionen och jag förstår av hennes min att de tänker komma hit så snart de har fått sina drinkar. De kommer att säga *Hej* och *Schyst spelning* och – skulle hon verkligen kunna vara så grym – *Hur är det med dig?* Jag står inte ut med tanken. Jag vet precis vad som kommer att hända och jag vet att jag måste göra någonting – vad som helst – för att förhindra det.

Så jag, den halvtrista basisten i det halvdåliga queercore-bandet, vänder mig till tjejen i flanell som jag inte ens känner och säger:

”Jag fattar att det här kommer att låta konstigt, men skulle du ha någonting emot att vara min flickvän de närmaste fem minuterna?”